

החוויה המצפאית

מי את מצפה רמון?

חלום שחלמו ההוזים? הנה שקה החולמים? עומד אדם על שפת מכתש רמון והנה אינה העירה. לא בתים ולא כביש, לא אנשים ולא עצים. רק המדבר השותק, השלו. רק יעל שחודר אל הלב.

מי את מצפה רמון?

מקרה שקרה במקרה? רעיון שהפך למעשה? פוסע אדם על שפת מכתש רמון והוגה: פה יקום ישוב. במקום הזה האחד. רחוק מכל שייכול להפריע. וכל מחשבה רעה שתנסה, תכרע ותמס בדרך. כי קשה הדרך וארצה. ויפה הדרך, ושובה.

מי את מצפה רמון?

ספור שספרו עם שקיעה? פנים מוארים במדורה? יושב אדם על שפת מכתש רמון ורואה את הזמן זורם. קדימה ואחורה ועכשו מתערבבים אל מול עיניו. פלטה שלמה של סגל. וחום וצהב ושחר. השמש יוקדת. הירח מקרר. ורוח נושבת ואין מקום אחר.

מי את מצפה רמון?

דף בספר בקצה מדף? שורה משיר שנכתב בחטף? אומר אדם לעצמו, ברחפו מעל מעמקי מכתש רמון: כאן יציר ציור. פה יושר פזמון. אכן תזוע בחכמה. עדינות תכתב עם עצמה. כביש יבוא ויביא אדם יתגש. מהות תתגבש. עץ יגדל ילדים. בית יוליד עוד בתים. חמר ירקד עם רוח. זה יקרה, זה נכון ובטוח.

מי את מצפה רמון?

אכן נשענת על אבן. אפק נסמך על קצו. עוצם אדם את עיניו ונוחת אל תוף חלמו. והנה התקבצו היוצרים. והנה התכנסו העושים. ובאו בצו הבריאה. ותצא מידיהם יצירה. שיר חצוב במפסלת. מעשה בלי שם ותחלת. רציני, חולמני, לא מובן. מן ערבוב של חמר וזמן. חידה בלי פתרון, כמו אדם.

מי את מצפה רמון?

זכרון שלא קרה? חפוש ללא מטרה? רוחק אדם מהמדבר. חוזר אל מקומותיו. מי אל דשא חצרו, מי אל חוף הים, מי לעשר העיר, מי אל השכונה והשגרה. רוחק אדם מן המדבר. אך מדי פעם יעצם עיניו לשוב. ויפריץ בו סכר, ויקום זכרון, ויפסע באור דמיון, קרוב אל שפת תהום, ויקרא לו בשם: תפאון.

ערן שפי